

عنوان مقاله:

بررسی بافت فرسوده شهری در منطقه ویجویه شهر تبریز

محل انتشار:

دومین کنفرانس مدیریت شهری، و شهرسازی و معماری با رویکرد اقتصاد و عمران شهری (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

امین ریوندی - دانشجوی کارشناسی مهندسی عمران، دانشگاه فنی و حرفه ای تبریز، ایران

علی پور محمد - دانشجوی کارشناسی مهندسی عمران، دانشگاه آزاد اسلامی تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

اکنون مناطقی که در آن فرسودگی شهری بیداد می کند مشکلات عدیده ای دارند؛ سکونت و کار در این بافت ها مقرون به صرفه نیست. پیامد مساحت کم و قطعات در محلات و محدوده بافت های فرسوده شهری که در برخی موارد به زیر 13 متر مربع نیز می رسد و هم چنین تراکم بالای جمعیت ساکن در این قطعات موجب نابسامانی هایی در همجواری ها و روابط اجتماعی این محدوده ها شده است. ناکافی بودن خدمات شهری محله ای از قبیل: پارک، زمین بازی، کتابخانه، درمانگاه، مسجد و خانه محله امکان تعاملات اجتماعی ساکنان را کاهش داده و سطح کیفی سکونت را نیز تقلیل می دهد. علت عدم رضایت ساکنان از محیط و محل سکونت علاوه بر ناپایداری و ناکارآمدی قلمرو خصوصی، ضعف کارکردی عرصه عمومی محله نیز می باشد. کمبود خدمات بهداشتی، فقر امکانات شهری، نارسایی شبکه های تاسیساتی موجود، عدم وجود فضا های سبز، آلودگی های صوتی و سایر نارسایی های زیست محیطی این عرصه های شهری را به محیطی غیر بهداشتی با پایین ترین سطح سلامت برای ساکنان آن مبدل ساخته است. تبریز به فاصله اندکی از گسل معروف شمال تبریز استقرار یافته است و در برخی قسمت ها کاملاً بر روی گسل گسترش یافته است و قسمت اعظمی از بافت فرسوده نیز با این گسل همجوار است.

کلمات کلیدی:

تبریز، گسل، بافت، فرسوده، زلزله

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1114840>

